

Arrest

nr. 324 836 van 9 april 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HOOYBERGHS
Azalealaan 25
2300 TURNHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 december 2024 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN /oco advocaat S. HOOYBERGHS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 13 maart 2020 en verzoekt op 19 mei 2020 om internationale bescherming. Op 23 oktober 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Armeense nationaliteit. U werd geboren op 21 mei 1974 in Urtsadzor. Daar woonde u uw hele leven. U trouwde met N. N. en kreeg met haar drie kinderen: T., M. en. De laatste tien jaar voor uw vertrek werkte u in een L.-tankstation in het nabije Shirazlou.

In 2017 kreeg u het aan de stok met het dorpsshoofd, R. An. van de HHK, naar aanleiding van de voorbije lokale verkiezingen. U had op zijn tegenstander gestemd, As. (zijn familienaam bent u vergeten). Vanaf december 2016 vroegen An.s medestanders u af en toe waarom u op As. had gestemd. In februari 2017 werd u naar het dorpshuis opgeroepen. R. An. confronteerde u daar met uw stem op zijn tegenstander en jullie kregen ruzie. U werd door An. en zijn medestanders geslagen maar er kwamen omstanders toe, en u kon ontkomen. U vluchtte naar het huis van uw zus in Artashat en verbleef sedertdien daar. In die periode kreeg u hartproblemen, die u toeschrijft aan de stress van de hele situatie met het dorpsshoofd.

Op 3 mei 2017 werd u opgenomen in het J.-centrum in Jerevan, waar men u vertelde dat u een hartinfarct had gehad en dat u stents moest laten plaatsen. U bleef een maand opgenomen.

Na uw opname in het J.-centrum zette u uw werk in het L.-tankstation verder, maar u keerde niet opnieuw naar huis: u bleef in de woning van uw zus wonen en kwam alleen stiekem met de taxi op bezoek bij uw gezin.

Begin maart 2018 stopte u met werken en op 9 april 2018 verliet u Armenië. U arriveerde diezelfde dag in Duitsland, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U werd er ook medisch opgevolgd en in Duitsland werd u uiteindelijk wel aan het hart geopereerd. De internationale bescherming werd u er geweigerd in 2020 en u trok door naar België, waar u op 19 mei 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Op 26 april 2018 vond de revolutie in Armenië plaats, waarbij R. An. tijdelijk uit zijn functie werd ontheven. Later zou hij opnieuw even dorpsshoofd geweest zijn, maar intussen is hij dorpsshoofd-af, al heeft hij nog altijd verschillende zaken in het dorp.

Ter staving van uw asiolverzoek legt u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw militair boekje, documenten i.v.m. de opvolging van uw medische toestand in Duitsland en België, een attest van uw opleiding Nederlands en een arbeidsovereenkomst.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Wel heeft u problemen met het hart en neemt medicatie voor de stress. U liet weten dat u het enorm stresserend vond om over uw problemen te moeten praten (CGVS p. 3, 7). Daarom werden u indien nodig extra pauzes aangeboden. Hoewel u inderdaad gespannen raakte tijdens het vertellen van uw relaas, bleek u in staat uw verhaal uiteen te zetten en er vragen over te beantwoorden.

Verder stelde u geheugenproblemen te hebben, mogelijk door uw medicatie (CGVS p. 8). Deze geheugenproblemen werden echter niet door een arts geattesteerd, waardoor het CGVS niet bij machte is af te leiden of, en zo ja welke, procedurele noden er eventueel zouden kunnen worden genomen vanwege deze beweerde geheugenproblemen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Armenië een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève, of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw vrees is immers ongegrond.

Ten eerste zijn de door u ingeroepen problemen onvoldoende ernstig.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw conflict met R. An. in essentie beperkt gebleven is tot één enkel incident. U verklaart dat hij en zijn medestanders het niet vonden kunnen dat u niet op hem gestemd had, dat u daar enige maanden op aangesproken werd door zijn medestanders, en dat de situatie culmineerde in een vechtpartij in februari 2017 (CGVS p. 7-8). Na de vechtpartij trok u weliswaar in in de woning van uw zus om

het dorp te mijden, maar u bleef er uw familie bezoeken, en u kon uw werkzaamheden in het naburige Shirazlou nog meer dan een jaar probleemloos verder zetten (CGVS p. 5). U claimt nochtans dat uw broer in die tijd opmerkingen kreeg wanneer An.s medestanders hem tegenkwamen: ze beweerden u te zullen vinden en te zullen afmaken (CGVS p. 8). Ondanks dergelijke opmerkingen deden R. An. en zijn medestanders verder klaarblijkelijk nauwelijks moeite om u te lokaliseren: zo werden uw broers en zussen, van wie er twee in Urtsadzor wonen, volledig met rust gelaten en kwam men u bij hen niet zoeken (CGVS p. 5, 11). Wel zouden uw echtgenote en kinderen vragen gekregen hebben over waar u bent, maar die vragen konden zij gewoon afwimpelen (CGVS p. 11). U claimt dat R. An. u mogelijk niet kwam zoeken bij familie of op het werk, omdat hij geen ruchtbaarheid wilde geven aan de problemen (CGVS p. 11). Het feit dat hij geen ruchtbaarheid wilde geven aan de situatie en u daarom met rust liet bij uw familieleden en op het werk, wijst er echter andermaal op dat de problemen die u aanhaalt onvoldoende ernstig zijn. U haalt geen concrete indicaties aan dat R. An. na de vechtpartij nog enige interesse had om zijn ruzie met u verder te zetten, laat staan om u iets aan te doen.

Verder blijkt ook dat An.s politieke tegenstander zelf, As., en andere dorpelingen die op hem gestemd hebben, nog steeds probleemloos in het dorp verblijven (CGVS p. 9-10). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u dat anderen niet met hem gevochten hebben, en dat dat de reden is dat hij u wél en hen niét viseert (CGVS p. 11). Gezien R. An. u echter alleen aanwreef dat u niet op hem gestemd had - wat de reden was voor het gevecht - zou logischerwijze kunnen worden verwacht dat hij ook andere stemmers, en zeker zijn politieke tegenstander zelf, zou (blijven) belagen. Ook zelf verklaarde u overigens eerder dat er wel mensen waren die hen destijds last bezorgden, maar dat u er het fijne niet van weet (CGVS p. 10). Het gegeven As. en zijn stemmers nu met rust gelaten worden, wijst er opnieuw op dat uw conflict met R. An. niet dermate ernstig is, en uw vrees dus ongegrond.

Daarnaast geeft u ook zelf toe dat R. An. u elders in Armenië wellicht niet zou vervolgen. De reden dat u naar het buitenland trok, zo stelt u, was eerder dat u bovenop uw conflict met An. ook medische problemen had waarvoor u zich in het buitenland kon laten helpen (CGVS p. 12). Ook dat wijst erop dat de problemen met An. niet bijzonder ernstig zijn en niet de drempel halen van vervolging in de zin van de conventie van Genève of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet zodoende geconcludeerd worden dat de problemen die u aanhaalt ongegrond zijn, omdat ze niet ernstig genoeg zijn.

Ten overvloed moet ook benadrukt worden dat uw problemen niet langer actueel zijn.

Uw gevecht met het dorpshoofd dateert immers al van februari 2017, meer dan zeven jaar geleden (CGVS p. 8). R. An. is inmiddels ook geen dorpshoofd meer, en al beweert u dat hij wel nog invloed heeft in het dorp, haalt u geen enkele concrete indicatie zijn dat hij na al die tijd nog van plan zou zijn u iets aan te doen (CGVS p. 9). U heeft geen contact meer gehad met hem, en het enige wat u opmerkt, is dat aan uw vrouw en kinderen weleens gevraagd wordt waar u bent of wanneer u terugkomt (CGVS p. 10). Dat is op zich echter geen abnormale vraag, gezien u al jaren niet meer in uw geboortedorp bent geweest. Verder stelt u nog vaagweg dat uw familieleden zaken voor u achterhouden om u niet te stresseren: zo vertelden ze het u bijvoorbeeld niet dat de zoon van uw zus gewond raakte bij het conflict tussen Rusland en Oekraïne (CGVS p. 10). Door louter te impliceren dat er mogelijk nog dingen aan de hand zijn, waar u niks van afweet, maakt u niet op ernstige wijze aannemelijk dat uw conflict met R. An. wel nog actueel zou zijn. Tot slot blijkt dat, ook al vreest u dat R. An. uw vrouw of kinderen iets zou aandoen, zij probleemloos in het dorp verblijven, en ook de kinderen bijvoorbeeld zonder problemen naar school gaan (CGVS p. 4-5). Ook hieruit blijkt niet dat R. An. u nog viseert, laat staan dat hij uw gezin in het conflict zou betrekken.

Ook wegens een gebrek aan actualiteit kan dus geconcludeerd worden dat uw problemen ongegrond zijn.

Tot slot kan nog het volgende opgemerkt worden met betrekking tot uw hartaandoening. U stelt dat de kwaliteit van de medicatie hier beter is dan die in Armenië (CGVS p. 10). Deze door u ingeroepen medische problemen houden echter geen verband met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Uit niets blijkt dat medische zorgen u zouden geweigerd worden wegens één van de redenen die verband houden met de vluchtelingenconventie. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

U vreest verder dat uw hartaandoening zal verergeren door de stress die het u zal bezorgen om mogelijk opnieuw met R. An. te worden geconfronteerd (CGVS p. 10). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het

gegeven dat het stresserend kan zijn om geconfronteerd te worden met een persoon met wie u ooit een conflict heeft gehad en zelfs heeft gevochten, moet toch worden benadrukt dat dergelijke stress niet kan worden beschouwd als vervolging in de zin van de conventie van Genève of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande analyse. Uw paspoort en militair boekje vormen een aanwijzing van uw identiteit, die momenteel niet ter discussie staat. Uw medische documenten houden geen verband met uw asielrelaas. Het attest van de lessen Nederlands en de arbeidsovereenkomst tonen uw bezigheden en integratietraject in België aan, maar dat werpt evenmin een nieuw licht op bovenstaande.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend indien het willekeurige geweld als gevolg van het gewapende conflict in zijn land van herkomst een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar dit land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980.

Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus beschikbaar op de website van het CGVS [via de link https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-en-deovergave-van-nagorno](https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-en-deovergave-van-nagorno)), heeft een staakt-het-vuren in de herfst van 2020 een einde gemaakt aan het gewapende conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan in Nagorno-Karabach. In september 2022 laaiden de spanningen in het grensgebied van Nagorno-Karabach weer op. Op 14 september 2022 werd een staakt-het-vuren ondertekend. In september 2023 capituleerden de Armeense separatisten van Nagorno-Karabach na een kort offensief van Azerbeidzjan, zonder tussenkomst van de Armeense autoriteiten.

Hoewel er nog steeds militaire confrontaties plaatsvinden aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan, is dit gewapende geweld sporadisch, weinig intensief en beperkt tot grensgebieden. Het aantal burgerslachtoffers van deze grensconflicten blijft beperkt. Tijdens de eerste negen maanden van 2023 vielen er tien doden en elf gewonden onder burgers. We stellen ook vast dat de meeste personen die tijdelijk hun huizen hadden verlaten na de confrontaties op 13 en 14 september 2022, inmiddels naar hun huizen zijn teruggekeerd.

Er dient ook te worden opgemerkt dat er besprekingen zijn begonnen tussen Armenië en Azerbeidzjan om tot een vredesakkoord tussen de twee staten te komen en dat de bijeenkomsten om dit te bereiken zijn geïntensiveerd. In deze context zijn **angsten en geruchten over een nieuwe militaire escalatie tussen de twee landen niets meer dan ongegronde speculaties.**

Gelet op de bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van alle beschikbare informatie moet worden geconcludeerd dat **de situatie in de regio waaruit u afkomstig bent, niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980**, dat bescherming biedt in de uitzonderlijke situatie waarin willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat indien een burger zou worden teruggezonden naar het desbetreffende land of in dit geval naar de desbetreffende regio, hij louter door zijn aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in het voormelde artikel 48/4, §2 c).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van het protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat zijn vrees voor vervolging in de bestreden beslissing als ongegrond aangemerkt wordt omwille van twee redenen, zijnde dat de door hem aangehaalde problemen onvoldoende ernstig zouden zijn en dat deze niet langer actueel zouden zijn. Hij betoogt dat de bestreden beslissing nochtans zelf aangeeft dat begrip kan worden opgebracht voor het gegeven dat het stresserend kan zijn om geconfronteerd te worden met een persoon met wie men ooit een conflict heeft gehad en zelfs heeft gevochten, waardoor de bestreden beslissing wel een vrees voor vervolging in zijn hoofde erkent. Hij vervolgt dat de bestreden beslissing tevens erkent dat zijn problemen hun oorsprong vinden in zijn politieke overtuiging dat R. An. geen goed dorpshoofd is en zijn steun niet heeft. Voorts benadrukt verzoeker dat er effectief één hoog intensief incident geweest is waarbij hij zowel fysiek als verbaal werd bedreigd omwille van zijn andere politieke mening. In deze verduidelijkt hij dat het enkel is omwille van het feit dat hij nadien is ondergedoken en zijn gezin in het dorp enkel nog op stiekeme wijze heeft bezocht, dat er maar één incident is geweest. Hij onderstreept dat hij elke nieuwe confrontatie uit de weg is gegaan door onder te duiken. Volgens verzoeker is het kennelijk onredelijk om in die context te gaan stellen dat zijn vrees niet ernstig genoeg is omdat er maar één incident heeft plaatsgevonden, waardoor hem verweten wordt dat hij voorzichtig is geweest. Verder meent verzoeker dat wat er met de politieke tegenstanders van R. An. en zijn kiezers gebeurd is, niet relevant is om de gegrondheid van zijn vrees in twijfel te trekken. Bovendien stelt verzoeker dat er in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat de reden waarom hij naar het buitenland vertrok eerder zijn medische problemen waren, daar dit niet overeenkomt met wat hij verklaarde. Tevens benadrukt verzoeker dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) uitdrukkelijk verklaarde dat zijn gezin nog steeds wordt lastiggevallen en dat zijn tegenstander nog steeds over geld, macht en medestanders beschikt. Tot slot voegt verzoeker nog toe dat uit objectieve rapporten, die hij bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt dat R. An. in 2019 opnieuw werd verkozen als burgemeester. Hij besluit dat zijn vrees wel degelijk nog actueel is.

2.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker oppert dat hij afkomstig is uit Urtsadzor, gelegen op nauwelijks dertig kilometer van de grens met Azerbeidzjan (Nachitsjevan). Verder stelt hij dat Armenië al meer dan dertig jaar een gewapend conflict uitvecht met Azerbeidzjan, dat er in september 2023 nog een militair offensief van Azerbeidzjan was waarbij het land het volledige grondgebied van Nagorno-Karabach (Artsakh) innam, waardoor een exodus op gang kwam van meer dan 100.000 Armeniërs die daar woonden, dat – hoewel er een wankel staakt-het-vuren geldt – er nog steeds militaire confrontaties plaatsvinden aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan, dat besprekingen tussen beide landen nog niet hebben geleid tot een vredesakkoord en dat de president van Azerbeidzjan in de voorbije maanden herhaaldelijk een agressief discours gebruikt heeft waarbij zelfs de hoofdstad van Armenië door hem werd bestempeld als behorende tot Azerbeidzjan. Onder verwijzing naar een passage van de COI Focus *“Huidige situatie in het kader van het conflict met Azerbeidzjan en de overgave van Nagorno Karabach”* van 5 december 2023 meent verzoeker dat in deze COI Focus uitdrukkelijk wordt gesteld dat het nog voorbarig is om de situatie ter plaatse als genormaliseerd te beschouwen. Hij vervolgt dat de bestreden beslissing, gelet op het voorgaande, ten onrechte stelt dat angsten en geruchten over een nieuwe militaire escalatie tussen de twee landen niets meer dan ongegronde speculaties zouden zijn. Hij besluit dat het oordeel van de commissaris-generaal dan ook minstens voorbarig te noemen is.

2.1.3. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en minstens om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgende bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- Panorama, *“Ex-mayor regains office in Armenian village elections”*, 18 februari 2019, met vermelding weblink (stuk 2);
- Armenpress, *“Ousted mayor reclaims office in Armenian town election”*, 18 februari 2019, met vermelding weblink (stuk 3);
- RFERL, *“Azerbaijan Threatens Military Action Against Armenia Over Border ‘Provocations’”*, 25 juli 2024, met vermelding weblink (stuk 4);
- Asbarez, *“Aliyev Threatens Military Action Against Armenia, Yerevan Accuses Baku of Planning New Attacks”*, 4 oktober 2024, met vermelding weblink (stuk 5).

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet

van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoeker beroept zich op een schending van het protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, maar verduidelijkt niet *in concreto* welke specifieke bepalingen hiervan door de bestreden beslissing geschonden zouden zijn, noch op welke wijze deze geschonden zouden zijn. Deze schending wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.3.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijf geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Wel heeft u problemen met het hart en neemt medicatie voor de stress. U liet weten dat u het enorm stresserend vond om over uw problemen te moeten praten (CGVS p. 3, 7). Daarom werden u indien nodig extra pauzes aangeboden. Hoewel u inderdaad gespannen raakte tijdens het vertellen van uw relaas, bleek u in staat uw verhaal uiteen te zetten en er vragen over te beantwoorden.

Verder stelde u geheugenproblemen te hebben, mogelijk door uw medicatie (CGVS p. 8). Deze geheugenproblemen werden echter niet door een arts geattesteerd, waardoor het CGVS niet bij machte is af te leiden of, en zo ja welke, procedurele noden er eventueel zouden kunnen worden genomen vanwege deze beweerde geheugenproblemen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Armenië, te worden vervolgd door zijn (voormalig) dorpshef, R. An., en diens handlangers omdat hij niet op hem stemde tijdens de lokale verkiezingen van 2016.

Blijkens de bestreden beslissing is verzoeker er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Zo (i) is verzoekers vrees voor R. An. ongegrond. Enerzijds (a) zijn de door verzoeker ingeroepen problemen onvoldoende ernstig, gelet op het feit dat het conflict in essentie beperkt is gebleven tot één enkel incident, de andere politieke tegenstanders van zijn belager nu zonder problemen in het dorp wonen, het feit dat verzoeker meent dat zijn belager hem elders in Armenië wellicht niet zou vervolgen en zijn verklaring dat de reden waarom hij naar het buitenland trok eerder was dat hij bovenop het conflict ook medische problemen had waarvoor hij zich in het buitenland kon laten helpen. Anderzijds (b) zijn deze problemen niet langer actueel, gelet op het feit dat het gevecht dateert van 2017, het gegeven dat zijn belager nu geen dorpshef meer is, en de vaststelling dat, ondanks dat hij nog invloed zou hebben in het dorp, er geen enkele concrete indicaties zijn dat hij na al die tijd nog van plan is hem iets aan te doen. Daarnaast (ii) oordeelt de commissaris-generaal dat de door verzoeker aangehaalde gezondheidsproblemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, (A), (2), van het Verdrag van Genève, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tot slot (iii) kunnen de door verzoeker neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.7.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.7.3. In eerste instantie treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoekers vrees voor zijn (voormalig) dorpshef ongegrond is.

2.3.7.3.1. Enerzijds zijn de door verzoeker aangehaalde problemen onvoldoende ernstig. In de bestreden beslissing wordt in dit verband vooreerst terecht op het volgende gewezen:

“Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw conflict met R. An. in essentie beperkt gebleven is tot één enkel incident. U verklaart dat hij en zijn medestanders het niet vonden kunnen dat u niet op hem gestemd had, dat u daar enige maanden op aangesproken werd door zijn medestanders, en dat de situatie culmineerde in een vechtpartij in februari 2017 (CGVS p. 7-8). Na de vechtpartij trok u weliswaar in in de woning van uw zus om het dorp te mijden, maar u bleef er uw familie bezoeken, en u kon uw werkzaamheden in het naburige Shirazlou nog meer dan een jaar probleemloos verder zetten (CGVS p. 5). U claimt nochtans dat uw broer in die tijd opmerkingen kreeg wanneer An.s medestanders hem tegenkwamen: ze beweerden u te zullen vinden en te zullen afmaken (CGVS p. 8). Ondanks dergelijke opmerkingen deden R. An. en zijn medestanders verder klaarblijkelijk nauwelijks moeite om u te lokaliseren: zo werden uw broers en zussen, van wie er twee in Urtsadzor wonen, volledig met rust gelaten en kwam men u bij hen niet zoeken (CGVS p. 5, 11). Wel

zouden uw echtgenote en kinderen vragen gekregen hebben over waar u bent, maar die vragen konden zij gewoon afwimpelen (CGVS p. 11). U claimt dat R. An. u mogelijk niet kwam zoeken bij familie of op het werk, omdat hij geen ruchtbaarheid wilde geven aan de problemen (CGVS p. 11). Het feit dat hij geen ruchtbaarheid wilde geven aan de situatie en u daarom met rust liet bij uw familieleden en op het werk, wijst er echter andermaal op dat de problemen die u aanhaalt onvoldoende ernstig zijn. U haalt geen concrete indicaties aan dat R. An. na de vechtpartij nog enige interesse had om zijn ruzie met u verder te zetten, laat staan om u iets aan te doen.”

Waar in de besteden beslissing wordt gesteld dat verzoekers vermeende problemen met het dorps hoofd niet ernstig genoeg waren omdat er slechts één incident plaatsvond, betoogt verzoeker dat dit het gevolg is van het feit dat hij na dit “*hoog intensief*” incident, waarbij hij zowel met fysiek als mentaal geweld bedreigd werd, ondergedoken leefde en hij elke nieuwe confrontatie uit de weg ging en dat hem in deze dan ook verweten wordt dat hij voorzichtig was. Te dezen benadrukt de Raad dat het incident van februari 2017, ondanks kan ingezien worden dat dit een zekere impact zal gehad hebben op verzoeker, onvoldoende zwaarwichtig is, gelet op het feit dat er nadien niets meer gebeurde. Wat betreft het gegeven dat er na dit incident geen incidenten meer konden plaatsvinden aangezien verzoeker ondergedoken leefde, stelt de Raad vast dat verzoekers ondergedoken bestaan dient gerelativeerd te worden, daar hij tot maart 2018 in een naburig dorp bleef verder werken en hij zijn gezin (per taxi) bleef bezoeken. In de door verzoeker geschetste context van onderduiking, blijft het – gelet op de bedreigingen die zijn belagers naar hem zouden geuit hebben – opmerkelijk dat zij nauwelijks moeite deden om hem te lokaliseren om hem verder te belagen. Verder biedt verzoeker in het verzoekschrift geen verduidelijking bij zijn verklaring dat zijn belagers niets meer deden na het incident omdat zij geen ruchtbaarheid wilden geven aan de problemen, hetgeen – zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing – geenszins verschoning kan bieden en juist verder afbreuk doet aan de ernst van de aangehaalde problemen.

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat An.s politieke tegenstander zelf, As., en andere dorpelingen die op hem gestemd hebben geen problemen kennen, en minstens op heden probleemloos in het dorp verblijven (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9, 10). Zo verklaarde hij dat As. nog steeds in het dorp woont en zich bezighoudt met landbouw (*ibid.*, p. 9). Tevens verklaarde hij dat er wel mensen waren die de tegenstanders van An. last bezorgde, maar dat hij hier het fijne niet van weet (*ibid.*, p. 10). Dergelijke verklaringen zijn uitermate vaag. Verwacht kan worden dat verzoeker zich zou informeren over het lot van mensen die ook als tegenstander van An. gezien zouden kunnen worden. Minstens blijkt uit verzoekers verklaringen dat zij op heden niet langer problemen ondervinden (*ibid.*, p. 10). Dat An.s politieke tegenstander zelf en andere mensen die op As. stemden (op heden) geen problemen kennen, doet dan ook afbreuk aan de ernst van de door verzoeker aangehaalde vrees. Gezien R. An. verzoeker alleen aanwreef dat hij niet op hem gestemd had – wat de reden was voor het gevecht – zou logischerwijze kunnen worden verwacht dat hij ook andere stemmers, en zeker zijn politieke tegenstander zelf, zou (blijven) belagen. Het lot van deze mensen is – in weerwil tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt – wel degelijk relevant ter beoordeling van de gegrondheid van zijn eigen vrees. Wanneer verzoeker hiermee geconfronteerd werd tijdens zijn persoonlijk onderhoud, verklaarde hij dat anderen niet met hem gevochten hebben, en dat dit de reden is dat An. hem wél en anderen níét viseert (*ibid.*, p. 11). In deze herhaalt de Raad dat An. verzoeker enkel verweet niet op hem gestemd te hebben en daarom het gevecht aanging. Het is wel degelijk opmerkelijk dat gelijkgezinden van verzoeker en zelfs de politieke tegenstander van An. zelf geen problemen kenden/kennen.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing in deze met recht het volgende gesteld:

“Daarnaast geeft u ook zelf toe dat R. An. u elders in Armenië wellicht niet zou vervolgen. De reden dat u naar het buitenland trok, zo stelt u, was eerder dat u bovenop uw conflict met An. ook medische problemen had waarvoor u zich in het buitenland kon laten helpen (CGVS p. 12). Ook dat wijst erop dat de problemen met An. niet bijzonder ernstig zijn en niet de drempel halen van vervolging in de zin van de conventie van Genève of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Verzoeker komt in het verzoekschrift niet verder dan het ontkennen van de door hem afgelegde verklaringen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt wel degelijk dat verzoeker verklaarde dat zijn belagers hem elders in Armenië wellicht niet zouden vervolgen en dat hij desondanks koos om naar het buitenland te gaan gelet op zijn gezondheidstoestand die hij bovenop die problemen had.

2.3.7.3.2. Anderzijds zijn de door verzoeker aangehaalde problemen niet langer actueel. Ten eerste kan in dit verband worden gewezen op het feit dat verzoekers gevecht met het dorps hoofd al dateert van februari 2017, meer dan zeven jaren geleden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8). Ten tweede is R. An. geen dorps hoofd meer. Uit de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde informatie (stukken 2 en 3) blijkt dat An. op 10 oktober 2018 gedwongen werd af te treden, doch in februari 2019 opnieuw verkozen werd. De Raad stelt echter vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud d.d. 18 september 2024

verklaarde dat An. niet langer dorpshef was (*ibid.*, p. 9. 13). Hij verklaarde uitdrukkelijk dat, nadat An. werd afgezet tijdens de Armeense revolutie in 2018, hij een tijdje terug kwam, maar nu niet langer dorpshef is (*ibid.*, p. 9). Ook ter terechtzitting bevestigde hij dat An. niet langer dorpshef is. Deze verklaringen zijn veel recenter dan de bij het verzoekschrift gevoegde artikels. Dat An. niet langer dorpshef is, doet vragen rijzen waarom hij nu nog iemand zou willen belagen die in 2016 niet op hem stemde, en ondermijnt dan ook wel degelijk de actualiteit van de door verzoeker aangehaalde problemen. In deze kan ook worden gewezen op het feit dat verzoeker zelf verklaarde dat de situatie sinds de machtswissel – het aftreden van An. – anders is en er minder “*pressie*” is (*ibid.*, p. 10.) Ten slotte stelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, vast dat, ondanks de beweerde invloed die verzoekers belager op heden nog heeft in het dorp (*ibid.*, p. 9), er geen enkele concrete indicatie is dat hij na al die tijd nog van plan zou zijn verzoeker iets aan te doen. De bestreden beslissing luidt in dit verband terecht als volgt:

“U heeft geen contact meer gehad met hem, en het enige wat u opmerkt, is dat aan uw vrouw en kinderen weleens gevraagd wordt waar u bent of wanneer u terugkomt (CGVS p. 10). Dat is op zich echter geen abnormale vraag, gezien u al jaren niet meer in uw geboortedorp bent geweest. Verder stelt u nog vaagweg dat uw familieleden zaken voor u achterhouden om u niet te stresseren: zo vertelden ze het u bijvoorbeeld niet dat de zoon van uw zus gewond raakte bij het conflict tussen Rusland en Oekraïne (CGVS p. 10). Door louter te impliceren dat er mogelijk nog dingen aan de hand zijn, waar u niks van afweet, maakt u niet op ernstige wijze aannemelijk dat uw conflict met R. An. wel nog actueel zou zijn. Tot slot blijkt dat, ook al vreest u dat R. An. uw vrouw of kinderen iets zou aandoen, zij probleemloos in het dorp verblijven, en ook de kinderen bijvoorbeeld zonder problemen naar school gaan (CGVS p. 4-5). Ook hieruit blijkt niet dat R. An. u nog viseert, laat staan dat hij uw gezin in het conflict zou betrekken.”

In het voormelde wordt geenszins ontkend dat verzoekers belager mogelijks op heden nog veel invloed kan hebben in het dorp. Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat zijn gezin nog steeds wordt lastiggevallen, benadrukt de Raad dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij uitdrukkelijk verklaarde dat het momenteel goed met hen gaat en dat hij, behoudens dat hen soms naar hem gevraagd wordt – hetgeen geenszins als problematisch kan worden gezien gelet op het feit dat hij reeds in april 2018 vertrok, geen melding maakte van andere problemen die zij kenden. Dit is dus een loutere *post factum* verklaring die geen weerslag vindt in het administratief dossier. Voor het overige laat verzoeker deze pertinente en in het administratief dossier steun vindende overwegingen volledig onverlet, zodat deze door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.7.3.3. Waar verzoeker in het verzoekschrift tot slot betoogt dat de bestreden beslissing zelf aangeeft dat begrip kan worden opgebracht voor het gegeven dat het stresserend kan zijn om geconfronteerd te worden met een persoon met wie men ooit een conflict heeft gehad en zelfs heeft gevochten, waardoor de bestreden beslissing wel een vrees voor vervolging in zijn hoofde erkent en dat de bestreden beslissing tevens erkent dat zijn problemen hun oorsprong vinden in zijn politieke overtuiging dat R. An. geen goed dorpshef was en zijn steun niet heeft, merkt de Raad op dat de geloofwaardigheid van zijn problemen geenszins in vraag wordt gesteld, doch dat wel wordt geoordeeld dat deze problemen niet ernstig genoeg en evenmin nog actueel zijn. Evenmin wordt in het voormelde ontkend dat verzoekers problemen in zekere zin ingegeven zijn door zijn politieke overtuiging.

2.3.7.4. Wat betreft de medische problemen van verzoeker *an sich* – zijnde een hartaandoening, die op zich geenszins in twijfel wordt getrokken, merkt de Raad op dat deze in principe niet onder de criteria, bepaald in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, ressorteren, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming, zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de aangehaalde medische problemen in zijn hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan of op grond van een gebrek aan behandeling vervolging zou riskeren. Evenmin toont hij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat hij van mening is dat zijn hartaandoening het gevolg is van zijn problemen met het (voormalig) dorpshef en dat hij bij terugkeer stress zal ervaren door deze problemen hetgeen zijn hartaandoening zal verergeren (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8, 10). De Raad oordeelt dat het feit dat verzoekers hartaandoening het gevolg is van zijn problemen een louter blote bewering is. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het gegeven dat het stresserend kan zijn om geconfronteerd te worden met een persoon met wie men ooit een conflict heeft gehad en zelfs heeft gevochten, moet – los van de vraag of de potentiële verergering van zijn hartaandoening te wijten is aan één van de criteria van het Verdrag van Genève – toch worden benadrukt dat dergelijke stress of de gevolgen hiervoor op zijn hartaandoening niet kan worden beschouwd als vervolging. De Raad merkt verder op dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Uit de elementen in het dossier kan niet blijken dat de Armeense autoriteiten verzoeker op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding ontzegden of bij terugkeer zullen ontzeggen, laat staan dat dit hem geweigerd werd omwille van één van de vervolgingsgronden van het Verdrag van Genève. In dit verband kan gewezen worden op verzoekers verklaring dat de kwaliteit van de medicatie hier beter is dan in Armenië (*ibid.*, p. 10). Uit deze verklaring blijkt dat hij in het kader van zijn medische aandoening louter problemen aanhaalde die verband houden met de kwaliteit van de medische zorgen. Het feit dat de gezondheidszorg in Armenië van mindere kwaliteit is dan die in België, is echter een praktische vaststelling, die *an sich* vreemd is aan het concept 'internationale bescherming'.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verzoeker zich voor wat betreft de beoordeling van de medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure, meer bepaald een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.5. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.7.6. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker geen gronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

2.3.7.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in zijn hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Armenië.

2.3.8.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Armenië zou hebben gekend.

2.3.8.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon, als burgers, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in het land of de regio van herkomst.

In de bestreden beslissing wordt inzake de veiligheidssituatie in Armenië op goede gronden het volgende overwogen:

"Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus beschikbaar op de website van het CGVS via de link <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-en-deovergave-van-nagorno>), heeft een staakt-het-vuren in de herfst van 2020 een einde gemaakt aan het gewapende conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan in Nagorno-Karabach. In september 2022 laaiden de spanningen in het grensgebied van Nagorno-Karabach weer op. Op 14 september 2022 werd een staakt-het-vuren ondertekend. In september 2023 capituleerden de Armeense separatisten van Nagorno-Karabach na een kort offensief van Azerbeidzjan, zonder tussenkomst van de Armeense autoriteiten.

Hoewel er nog steeds militaire confrontaties plaatsvinden aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan, is dit gewapende geweld sporadisch, weinig intensief en beperkt tot grensgebieden. Het aantal burgerslachtoffers van deze grensconflicten blijft beperkt. Tijdens de eerste negen maanden van 2023 vielen er tien doden en elf gewonden onder burgers. We stellen ook vast dat de meeste personen die tijdelijk hun huizen hadden verlaten na de confrontaties op 13 en 14 september 2022, inmiddels naar hun huizen zijn teruggekeerd.

Er dient ook te worden opgemerkt dat er besprekingen zijn begonnen tussen Armenië en Azerbeidzjan om tot een vredesakkoord tussen de twee staten te komen en dat de bijeenkomsten om dit te bereiken zijn geïntensiveerd. In deze context zijn angsten en geruchten over een nieuwe militaire escalatie tussen de twee landen niets meer dan ongegronde speculaties.”

Rekening houdend met de beschikbare landeninformatie treedt de Raad deze beoordeling van de veiligheidssituatie bij. Onder verwijzing naar landeninformatie meent verzoeker dat er ondanks het staakt-het-vuren nog steeds militaire confrontaties plaatsvinden aan de grens tussen beide landen, dat het te voorbarig is om te stellen dat de situatie aldaar genormaliseerd is en dat de angsten en geruchten over een nieuwe militaire escalatie niet louter ongegronde speculatie betreffen. De Raad wijst erop dat ook in de bestreden beslissing erkend wordt dat er, ondanks het staakt-het-vuren op 10 november 2020, nog steeds schermutselingen gemeld worden, maar dat deze beperkt blijven tot het grensgebied van beide landen. Dat de situatie tussen beide landen nog niet genormaliseerd is, wordt ook niet ontkend in de bestreden beslissing. Verder stelt de Raad vast dat er in de door verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaalde informatie enkel gespeculeerd wordt over een mogelijke escalatie. Verzoeker meent in het verzoekschrift wel dat uit de door hem bijgebrachte informatie blijkt dat het hier geen ongegronde speculatie betreft, maar stelt dit – mede gelet op het voorgaande – zonder concrete indicaties aan te duiden die wijzen op een nakende escalatie van het conflict.

In deze voegt de Raad nog toe dat verzoeker afkomstig is uit Urtsadzor. In het verzoekschrift stelt hij dat deze plaats op nauwelijks dertig kilometer van de grens met Azerbeidzjan gelegen is, met name bij de Azerbeidzjaanse regio Nachitsjevan. De Raad stelt vast dat dit een louter blote bewering is die verzoeker geenszins hard maakt. Desalniettemin blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat hij verklaarde dat deze plaats in de provincie Ararat ligt (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3), een provincie die grenst aan Nachitsjevan (COI Focus “*Huidige situatie in het kader van het conflict met Azerbeidzjan en de overgave van Nagorno Karabach*” van 5 december 2023, p. 19), hetgeen zijn bewering uit het verzoekschrift zou kunnen bevestigen. In deze dient te worden opgemerkt dat deze plaats aldus in het westen van Armenië ligt, bij de westelijke grens met Azerbeidzjan (*ibid*, p. 5-6), en dat het conflictgebied Nagorno-Karabach zich aan de oostelijke grens met Azerbeidzjan bevindt.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van alle beschikbare informatie moet worden geconcludeerd dat de situatie in de regio waaruit verzoeker afkomstig is niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, dat bescherming biedt in de uitzonderlijke situatie waarin willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat indien een burger zou worden teruggezonden naar het desbetreffende land of in dit geval naar de desbetreffende regio, hij louter door zijn aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon van de betrokkene.

2.3.8.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Armenië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord bij het commissariaat-generaal. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid een tolk die het Armeens machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend vijftientig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

T. ALLISON, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

V. SERBRUYNS